

O minune a Maicii Domnului din zilele noastre

Publicat pe 25 Mar 2009

Marturia urmatoare este primita de la o cititoare a site-ului, relatand minunea incontestabila si uluitoare savarsita de Maica Domnului cu ea insasi, in copilarie, in urma cu 19 ani:

Dragul meu cititor, probabil cand iti vei arunca privirea asupra titlului simplu, clar si la obiect, nu-ti va starni interesul mai deloc. Probabil vei zice: “*eh... minuni... si iar minuni... am mai auzit.... o minune nu tine decat 3 zile...etc*“. Ai perfecta dreptate, ne-am obisnuit cu atatea minuni incat le-am pierdut valoarea, avem impresia ca e ceva ce ni se cuvine, ceva normal. Cat despre durata de doar “3 zile”, adevarul este ca noi nu-i permitem un timp mai indelungat de supravietuire. Te vei intreba: cum oare? Iar eu iti voi spune ca **atata timp cat credinta in acea minune este mai mare si mai puternica cu atat minunea va persista mai mult timp atat in inima cat si in viata noastra.**

Poate vei spune, ca “*nu exista minuni*”, tu, cel care, sper ca ti-am starnit curiozitatea cat de putin sa frunzaresti aceste umile randuri, dar care poate ca te vor induiossa pana la lacrimi... O, cat de dezinteresat si prea preocupat de grijile acestei lumi nesatisfacatoare este omul!... Cum nu-si da seama de minunile de la tot pasul, care-l inconjoara?... Cum nu vede toate minunatiile ramase firimituri din Raiul lui Adam?... Cum ramane atat de rece si de neclintit la sursurul dulce graitor al apelor, la ciripitul incantator al pasarilor, la multitudinea de culori ce imbraca muntii, dealurile, campile si sesurile, la azurul minunat al cerului, la culorile calde si increzatoare ale curcubeului, la mirosul parfumat si imbatator al florilor?

Se tot vorbește despre cele 7 mari minuni ale lumii antice și cele 7 minuni ale lumii contemporane... **Cum poate omul să rămână uimit și plăcut surprins de aceste “minuni artificiale” făcute de mâna omului iar în fața celor făcute de Creatorul întregului Univers să rămână nepăsător?** O, câtă răbdare și câtă dragoste are Dumnezeu pentru noi pentru că ar putea să ne lipsească de darurile pe care le-a lăsat ca mărturie vie unor simpli muritori de rând! **Poate, atunci, pierzând toate acestea vom ajunge să pretuim ce-am avut... dar asta este firea omului.**

Și pentru că nu vreau să te plictisesc, dragul meu cititor, cu toată această filosofie despre viață, creație și Creator am să încep prin a-ți demonstra ceea ce am enunțat mai sus.

Minunea despre care vreau să-ți vorbesc a avut o evoluție neașteptată în viața personajului principal și anume: a durat “3 zile” (durata nu este reală, a supraviețuit aproximativ 11 ani), apoi o perioadă destul de îndelungată (este vorba de 7 ani) a fost îngropată, cu mici excepții, când a mai fost scoasă la iveală de alte persoane, care au fost martore și, acum, se pare, voia lui Dumnezeu este ca ea să fie scoasă din nou la suprafață. Acesta este motivul pentru care eu mă aflu scriind aceste rânduri, în speranța că cele ce voi povesti, dacă nu vor pătrunde adânc în inima ta, măcar vor reuși să stearcă o lacrimă, fie ea și plapandă, din ochii tăi.

Acum 18 ani, în cartierul românesc craiovean, Rovine, **Maica Domnului a mai salvat o viață omenească, pe cea a unei fetițe în vârstă de 4 anișori.** Iată cum s-au petrecut lucrurile: într-o însoțită și plăcută dimineață de Duminică, 13 mai 1990, părinții fetiței respective au plecat la piață să-și cumpere odraslei cireșe (îi plăceau foarte mult), lăsând copilă singură acasă dormind. **Această familie locuia la etajul 4 al unui bloc cu două camere semidecomandate (un amanunț semnificativ).** Fetița s-a trezit în jurul orei 10 și, văzându-se singură în dormitor, a plecat să-și caute părinții prin casă. A traversat sufrageria în goană pentru a ajunge la bucatărie, unde știa că petrece mai mult timp mama sa, fiind sigură că o va găsi acolo. **Mare i-a fost dezamăgirea când a observat că de fapt era singură acasă. A fost cuprinsă de teama de singurătate la fel ca orice copil de vârstă ei.**

Atunci i-a venit un gând “salvator” cum să scape de singurătate: a hotărât să iasă afară să se joace, însă cheile nu erau pe nicaieri. Au urmat niște momente de plans inabusit plin de durerea și tristetea abandonării din partea părinților cât și de lipsa de încredere a acestora: “*dacă tot au plecat de ce nu mi-au lăsat măcar cheile?*”, gândea micuța copilă și o gramadă de astfel de întrebări, ce-i cuprindeau mintea ei fragedă de doar 4 anișori, nu-și gaseau răspunsuri.

La un moment dat, un zămbet i-a luminat fața: “*dacă nu am chei să deschid ușa să ies afară, ce-ar fi să sar pe geam?*” Zis și făcut. S-a urcat încaltată pe pervazul geamului de la bucatărie hotărâtă să sara. Geamul de la bucatărie era prevăzut cu un raft exterior confecționat din lemn, unde se păstrau alimentele la rece. În acea zi lemnul era umed pentru că plouase cu vreo 2 zile înainte și nu avusese suficient timp să se usuce, având în vedere că blocul era umbrat de câțiva castani uriași ce-și înalțau falnicele ramuri către etajele superioare. Copila a ieșit afară pe geam tinându-se cu mâinile de acel raft. Corpul îi atârna încovrigat în exteriorul gemului agățată fiind cu mâinile și picioarele de marginile raftului. Uităndu-se în jos a fost cuprinsă de frică: “*dar dacă nu cad în picioare, așa cum mă gândit?*” Aceasta îndoiala a determinat-o să vrea să intre în casă, însă nu a mai apucat. Ce se întâmplase? **Lemnul fiind umed, când copilă a încercat să intre pe geam în casă, i-a alunecat unul dintre picioare și, astfel, dezechilibrându-se a căzut în gol.**

S-a agatat in sarmele de rufe exterioare balconului vecinului de la etajul 3, incetinindu-i intr-un fel viteza caderii. Fetita a cazut in gradina vecinului de la parter cu jumatatea corpului de la brau in sus pe pamant, iar cealalta jumatate de la brau in jos pe ciment. Minunea a fost ca, in urma cu o zi, vecinul de la parter, in gradina caruia a aterizat "micul avion" taiase gardul de sarma ghimpata ce inconjura gradina, astfel copila nu a fost sfartecata de la mijloc in doua. **Si cea mai mare minune a fost ca fetita a scapat cu viata, fiind dusa in stare de inconstienta la spital de catre vecinul de la parter.**

Ce se intamplase? In tot acest timp in care lucrurile se petreceau cu rapiditate, fetita se afla intr-o stare de veghe, nici lucida, dar nici constienta. **In momentul caderii copila a fost prinsa de bratul drept al unei "Doamne" (asa cum sustinea fetita) mult prea luminoasa, imbracata in alb cu "ceva colorat" pe cap si tinand pe bratul stang un Prunc de varsta foarte frageda. Amandoi erau invaluiti intr-o lumina orbitoare si o caldura cereasca izvora din fiinta lor. "Doamna" tinand pe bratul sau stang pe al Ei Prunc si pe bratul drept pe copila "parasutista" a lasat-o incet pe pamant dupa care, acele Fiinte Ceresti sau ridicat la cer, invaluite in slava divina.**

Copila s-a trezit la spital, nestiind de ce se afla acolo. Intretimp parintii au ajuns la bloc, unde au aflat de marea tragedie intamplata in lipsa lor intr-o "zi ghinionista" de 13 ale lunii mai. Au alergat intr-un suflet spre spital. Tatal fiind la volan isi pierduse firea cu totul conducand ca un nebun fara tinta, gandind cu muștrari de constiinta ca si-au omorat fetita, iar mama disperata, infricosata din cauza vitezei de la volan a sotului gandea ca nu vor mai apuca sa-si vada fetita, totul terminandu-se cu un grav accident. In sinea ei tot spera ca fetita este in viata, insa si-o inchipuia desfigurata. Intr-un final au ajuns la spital, innebuniti de durere, voind sa afle unde este copilul lor. Cine poate descrie spaima, nelinistile, durerea, muștrarile de constiinta si nebulia temporara a parintilor inconstienti care-si lasasera unicul copil in etate de doar 4 ani singur inchis in casa? Este infricosator de dureros numai cand te gandesti care au fost starile successive ale sentimentelor prin care au trecut in acele momente. Cand ei au ajuns la spital intreband de copila, ea tocmai iese de la radiologie... au ramas muti de spaima... copila arata ca si cum nu ar fi patit nimic, insa nelinistea i-a cuprins iar pe bietii parinti: "*daca are vreo hemoragie interna sau organele interne sunt afectate de cazatura?*", si cate astfel de intrebari nu le dadeau voie sa-si recapete linistea.

Au luat legatura cu doctorul ce o examinase pe fetita, care, atunci cand fusese adusa la spital de catre vecinul fetei, era aproape sigur ca acela o accidentase nicidecum ca ar fi cazut de la etajul 4. **Confirmarea i-a fost facuta de parintii fetei si de insemi fetita care sustinea intruna ca ea nu a cazut de la etajul 4 ci ca o "Doamna" a asezat-o pe pamant.** Au urmat 3 zile de examene medicale ale copilei la urgente apoi o saptamana de zile a fost supravegheata in salonul de copii fiind alimentata cu perfuzii. I se facuse foame bietei copile iar mama ii plangea de mila cand aceasta o ruga plangator: "*macar o rosica da-mi si mie... un biscuite*", insa pentru binele fetei (i se interzisese sa fie hranita pe perioada supravegherii, doar prin perfuzii era alimentata) ii era refuzata orice dorinta culinara.

Au trecut toate cele 10 zile de spitalizare ale fetitei, cand, doctorul dandu-se batut, le-a externat pe mama si fetita zicandu-le: "***Doamna, dati slava lui Dumnezeu pentru ca aceasta e o minune dumnezeiasca, eu ca doctor n-am facut nimic, ma simt neputincios in fata maretiei divine.... duceti-va si multumiti-I lui Dumnezeu... asemenea cazuri sunt de unu la 1 milion***".

A urmat o alta perioada de examinari psihologice... era ceva de necrezut... cum un copil de 4 ani cade de la etajul 4 si **nu a patit nimic afara de o zgarietura in talpa piciorului drept in forma de potcoava?** Toti se gandeau, ca urmare a povestirii fetitei ca a fost afectata mintal de aceasta tragedie si ca mintea ei refuza acest lucru si de aceea a scornit povestea cu "Doamna". Testele ieseau bune de fiecare data, iar parintii convingandu-se de minunea pe care o simtiseră pe propria piele au alergat la Dumnezeu sa-I dea multumire. **Au luat-o si pe copila cu ei la Biserica, unde fetita a recunoscut-o pe "Doamna" ce-I salvase viata in persoana Maicii Domnului din icoana ce se afla pe atunci in Catedrala din Craiova.**

Abia atunci au inteles toti vedenia copilei si au dat slava lui Dumnezeu fara nicio indoiala ca El a ales aceasta minunata intamplare intru slava numelui Sau si pentru mantuirea acelei familii. Din acel moment familia respectiva a inceput marea cautare a aceluia Dumnezeu care le-a scapat fata de la moarte prin intermediul Preasfintei Fecioare Maria, Maica Sa. Au alergat la catolici, protestanti, iehovisti si tot felul de secte, unde sperau sa afle credinta adevarata. Iar aceasta era mai aproape de ei decat ar fi crezut, pentru ca verisoara prin alianta a mamei copilei i-a luminat cu invataturile adevaratei si singurei credinte.

Fetita respectiva are 23 de ani in prezent si este cea care scrie aceste randuri, retraind cu fiecare fraza, acea minunata intamplare care, sper ca, nu va ramane doar scrisa si ca intr-un timp, atat cat o vrea Dumnezeu, va avea un ecou puternic, ca in urma cu 19 ani. De multe ori mi-as fi dorit sa mor atunci la 4 ani, imi doream nespuse de mult sa ma fac ingeras, dar Dumnezeu a avut alte planuri cu mine.

Si acum te intreb, dragule cititor, care este parerea ta despre minuni afland cele intamplate si traite de cea care scrie aceste randuri pentru tine? Ce valoare mai au acum superstitiile? Cum ramane cu ghinionul din ziua de 13? Cum ramane cu cele 13 ceasuri rele? Si mai ales: **daca nu exista Dumnezeu, de ce oare eu mai sunt in viata?** Cred ca sunt niste intrebari la care ar trebui sa meditam cu totii.

Fetita salvata de Maica Domnului